

Birkaç yıl önce akvaryumlara olan ilgim beni güzellik salonumu rengrenk balıklarla süslemeye yöneltti. Bugnlerdeyse, salon son günlerini geçirecek yeri olmayanlar için bir lm Evi'ne dnstgnden, balıkların yavaş yavaş ortadan kayboluşunu görmenin bunalımı içindeyim. Ya sular fazla klorlu ya da hak ettikleri ilgiyi göstermek için yeterli zamanı ayıramıyorum. İşe lepisteslerle başladım. Mağazadakiler bana bunların en dayanıklı balıklar olduğu konusunda güvence verdi, bu yüzden de beslemesi çok kolaydı. Başka bir deyişle lepistesler yeni başlayan biri için en uygun balıklardı. Üstelik hızlı üreme özelliğine sahiptiler. Yumurtalarının canlı kalması için suyunu değiştirmeye ve oksijen motoruna ihtiyaç duymayan dokuz canlı balıklar söz konusuydu. Tutkumu gerçekleştirmek için işi pratiğe dktğmde şans pek de yüzüme glmedi. Orta boylarda bir akvaryum alıp içine, biri hamile öteki hla çiftleşmemiş olan bir dişi ile rengrenk ve kuyruklu kocaman bir erkek balık koydum. Ertesi gün erkek balık ölmüştü. Akvaryumun dibinde, zemine dşediğim beyaz taşlar arasında ters dönmüş yatıyordu. Hemen müşterilerin saçlarını boyarken kullandığım plastik eldiveni kaptım ve l balığı ıkarımdım. Sonraki günlerde önemli bir şey olmadı. Yalnızca fazla yemekten ya da açlıktan lmesinler diye yeterli miktarda yem vermeye zen gösteriyordum. Yemi ll vermek suyun her

zaman berrak kalmasını da sağlıyordu. Hamile olan doğurunca durmak bilmez bir kovalamaca patlak verdi. Öteki dişi, yeni doğanları yemek istiyordu. Buna rağmen yeni doğanlarda, hayatta kalmalarını sağlayacak kadar güçlü ve hızlı refleksler vardı. Tuhafır ki birkaç gün sonra anne de öldü. Doğum yaptığı günden sonra akvaryumun dibinde, karnındaki şişlik hiç inmeden hareketsiz kalakalmıştı. Böylece boya eldivenlerini bir kez daha kullanmak zorunda kaldım. Ölü anneyi çıkardım ve kaldığım deponun arkasındaki klozete attım. İş arkadaşlarım balıklara olan ilgimi asla onaylamıyordu. Hatta balıkların kötü şans getirdiğine bile inanıyorlardı. Onlara kulak asmadan her şeyi bir düzene oturtmak için gereken malzemeyi ve yeni akvaryumları aramaya devam ettim. Oksijen sağlamak için akvaryumun dibinde batık hazine sandıkları gibi duran küçük motorlar aldım. Oksijen tüplerinden hiç durmadan su kabarcıkları çıkan balıkadamlar şeklinde motorlar bile buldum. Lepisteslerle belli bir düzen oturtunca bakımı daha zor balıklar almaya cesaret edebildim. Sarı prenseslerle ilgilenmeye başladım. Onları aldığım evcil hayvan mağazasında öğrendiğime göre, bazı kültürlerde bu balıkları yalnızca seyretmek bile büyük bir zevk kabul ediliyordu. Pullarını ve kuyruklarının yansımalarını seyrederek saatler geçirmeye başladım. Sonraları biri bana bunun yabancılara özgü bir eğlence olduğunu söyledi.

Bunun yanında, güzellik salonunda ölmeye her seferinde daha fazla insanın gelmesinin eğlenceyle pek de ilgisi yoktu. Gelenler artık yalnızca hastalığa yakalanmış olan arkadaşlarım değildi, büyük çoğunluğu ölmek için bir yer arayan yabancı-lardı. Burası dışında tek seçenekleri sokakta yok olup gitmekti. şimdiyse salonum bir lm Evi'ne döndüğünden, geriye yalnızca boş akvaryumlar kaldı. İçinde biraz olsun yaşam kalması için elimden geleni yaptım biri dışında hepsi boşaldı. Geri kalan akvaryumları da salonda yaşayan konukların akrabaların-ın getirdiği kişisel eşyaları saklamada kullanıyorum. Karışık-lıkları önlemek için her birinin üstüne hastanın adı yazan bir bant yapıştırıyorum ve zaman zaman getirmelerine izin verdiğim para, giysi ve abur cuburları orada saklıyorum. Geri kalan her şey yasak.

Balıkların insanların ruh halini nasıl etkilediğini görmek tuhaftır. Hatırlıyorum da, sarı prenseslere merak sardığımda onları seyrederken duyduğum huzur bir yana, geceleri dışarı çıkarken giydiğim elbiseler için bile altın renkli süsler aramaya başlamıştım. Bir saç bandı, eldivenler ya da o zamanlar kullandığım zincirler olabilirdi. Altın rengi bir şeyler giymenin şans getireceğine inanıyordum. Belki de beni şehrin merkezinde dolaşan çeteler ile karşılaşmaktan koruyabilirdi. Bu serserilerin saldırılarından sonra birçok insan hayatını kaybetmişti ama sanırım daha kötüsü, onlarla karşılaştıktan sonra hayatta kalmaktı. Hastanelerde hor görülüyorlardı. Çoğu kez de bulaşıcı hastalık taşıdıkları korkusuyla hastanelere kabul bile edilmiyorlardı. İşte bu yüzden bende bir merhamet duygusu ortaya çıktı ve art arda bu kurbanları salonuma kabul etmeye başladım. Sonunda işletmek zorunda kaldığım Ölüm Evi'nin ilk tohumları belki de bu şekilde atılmaya başladı.

Balıklara dönecek olursak, çok geçmeden lepistes ve sarı prenseslerden sıkıldım. Sanırım bu, kişiliğimdeki bir bozuluktan kaynaklanıyor: Beni cezbeden şeylerden çok çabuk sıkılıyorum. İşin kötüsü, daha sonra onlarla ne yapacağımı da bilemiyorum. Öncelikle, hayalini kurduğum görkemli akvaryumlar için bana fazlasıyla basit gelen lepisteslerden sıkıldım. Hiç vicdan azabı duymadan onlara yem vermeyi yavaş yavaş bıraktım. Birbirlerini yemelerini umut ediyordum. Hayatta kalanları da o ölmüş anne gibi klozete attım. Böylece bakımı daha zor olan balıkları almak için akvaryumlarımı boşaltmış oldum. İlk aklıma gelen Japon balıklarıydı. Ama yine de onların fazlasıyla yavaş ve neredeyse aptal olduklarını hatırladım. Rengârenk bir şey istiyordum ama aynı zamanda hayat dolu olmalıydı, böylece salonda müşteri yokken balıkların birbirleri ardından koşturmalarını ya da dipteki taşların arasına koyduğum sualtı bitkilerinin arasına saklanmalarını seyredebilirdim.

Güzellik salonundaki işim pazartesi cumartesiye kadar sürüyordu. Ama bazı cumartesi akşamları çok yorgun olduğumda işi bırakıyor ve rahatlamak için buhar banyosuna gidiyordum. Tercih ettiğim yer Japon bir aile tarafından işletiliyordu. Burası erkeklere özel bir yerdi. Hamamın kısa boylu ve orta yaşlı sahibinin kızları da arada bir resepsiyonda çalışıyordu. Kapıdaki tabelada da göze çarptığı gibi, lobide Doğulu bir üsluba bağlı kalmaya çalışmışlardı. Tam ortada yüksek kabbartmalarla işlenmiş renk renk balıklar ve kırmızı ejderhalarla süslü bir tezgâh duruyordu. İki genç kızı genellikle büyük yapbozlarla uğraşırken bulmak mümkündü. Birisi geldiği zaman da yapbozu bırakıp onunla ilgileniyorlardı. İlk adım ziyaretçinin değerli eşyasını koymasına için plastik şeffaf torbalar vermekti. Ardından herkesin bileğine takması gereken, üstünde numara olan bir bileklik veriyorlardı. Japon kızlar daha sonra da şeffaf torbayı kilitli bir dolapta saklayıp ziyaretçiyi bir sonraki salona davet ediyordu. Burada süsleme tamamen değişiyordu. Amatör bir futbol oyuncusunun bir seferinde beni götürdüğü ulusal stadyumda gördüğüm banyolara benziyordu. Duvarlar yarıya kadar beyaz döşeme taşlarıyla kaplıydı. Taşlarla kaplı olmayan bölümde zıplayan yunus çizimleri vardı. Bu şekiller renksizdi. Sırtlarındaki yüzgeçler belli belirsiz seçiliyordu. Salonun bu bölümünde giysilerimi almak için beni hep aynı gö-

revli beklerdi. Her gidişimde mutlaka erkek iç çamaşını giyme tedbirini alırdım. Gözleri önünde soyunurdum, o da mekanik bir hareketle giysilerimi almak için kollarını uzatırdı. Sonra bileğimdeki numaraya bakıp giysileri numaraya karşılık gelen dolaba götürürdü. Bundan önce de bana havı dökülmüş ama temiz iki havlu teslim ederdi. Biriyle cinsel organımı örter, ötekini omzuma asardım.